Мал. Й. КОГАНА

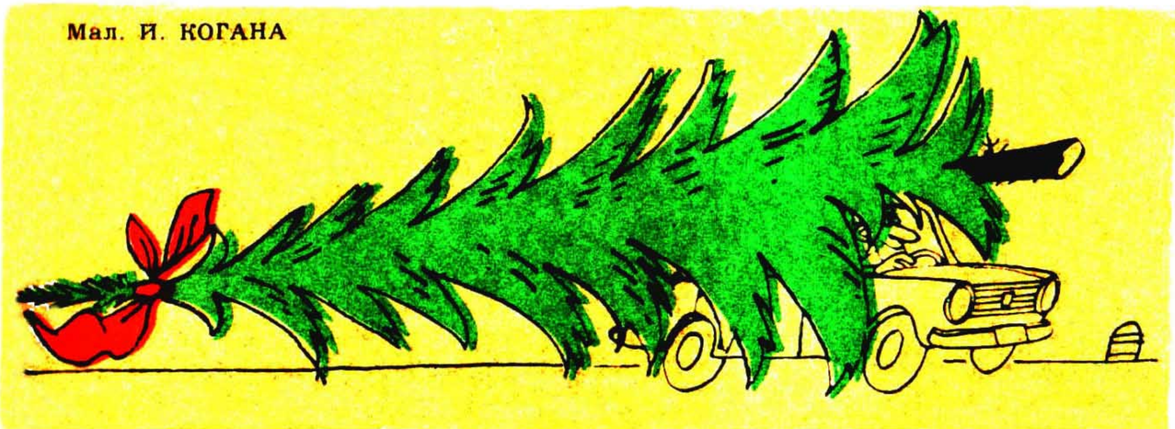

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Потерпи, Васько! Години через дві господарями за столом ми з тобою будемо.

Виходить з січня 1927 р.

№ 24 (946)

Ціна номера 12 коп.

ГРУДЕНЬ

1974

Київ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

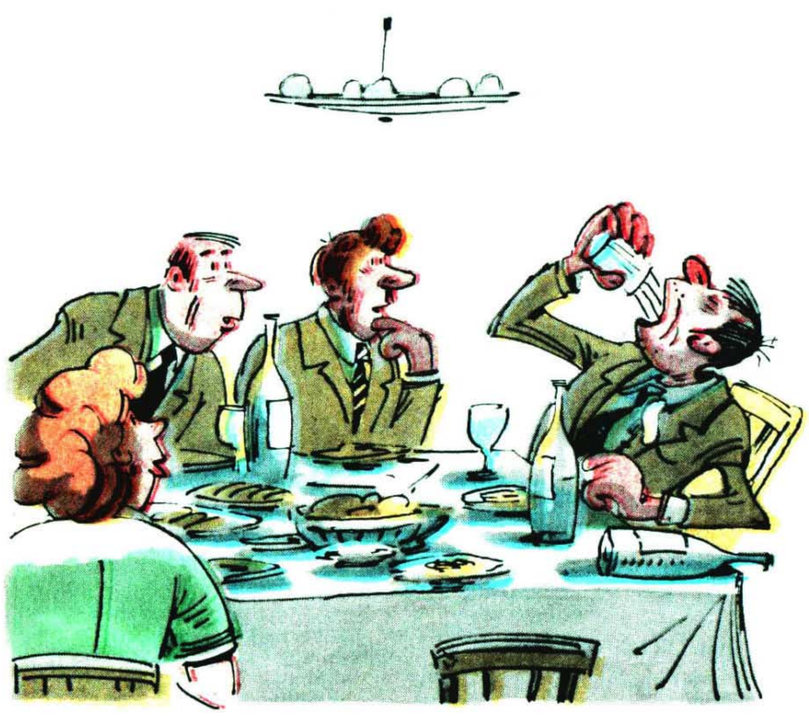

— За верстатом ледве сорок процентів дає, а за столом уже за двісті переваливі

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Я ж тебе просив тільки випрати бороду, а ти її ще й накрохмалила!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Сміливіше, друзі! Жінка й слова нам не скаже. Вона страшенно любить тварин.

Здоровенькі були!

П'ять хвилин іще до строку,
П'ять хвилин — старого року...
Час і келихи налить...
У годину цю урочу
Кілька слів сказати хочу,
Як традиція велить.

Ні, не цілюсь на промову —
Просто,
Раз у ніч святкову
Ми засіли за столи,
То підіймем чари повні,
Ну, а я — скажу:
Шановні!
Здоровенькі були!

Щонайперше, любе браття,
Про старий наш рік сказать я
Тут хотів би кілька слів.
З ним о цій нічній годині
Ми прощаємося нині;
Та не списуєм в архів.

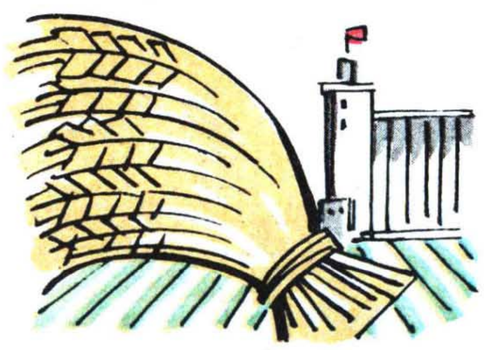

Новорічне слово Перця

Потрудився ж він нівроку.
Й хоч оце новому року
Передасть свої права,
Та діла його, сказати б, —
Не музейні експонати,
А — історія жива!

А що друге, миле браття,
Хочу щиро привітать я,
Як це робиться у нас,
Рік новий, що йде до хати,
Та чолом йому оддати:
Новий роче! В добрий час!

Запевняю: вся громада
При твоїй появі
Рада
Дружно вигукнуть: «Ур-ра!»
Й побажати, Новий роче,
Щоб трудився ти охоче
Для загального добра.

Хай нам щедро поле родить,
Постають нові заводи,
Хай до кожної господи
Щастя радо завше йде,
В мирі хай живуть народи,

Хай не звідають негоди
Ясні зорі, тихі води,
Хай... Ну, словом, і т. д.

Відчинили тобі двері,
Сядь із нами до вечері...
В щасну пору! В добрий час!..
А що третє моє слово,
То за вас обов'язково,
Читачі мої. За вас.

Щоб цей рік приніс по праву
Вам, шановні, добру славу,
Щире слово похвали;
Щоби доля — й ненароком
Не обходила вас боком...
Із новим, щасливим роком!
Здоровенькі були!

Слово Перця
застенографував
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

ЗА ЗВИЧКОЮ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Головне — урочисто відкрити, а все інше потім доробите...

Клуб губителів природи

І НІЯКОГО БЛАТУ!

(Пояснення адміністрації)

Останнім часом до адміністрації клубу губителів природи надійшло чимало скарг приблизно однакового змісту. Наведемо одну з них, яка найповніше передає загальний зміст цих листів. «Відомо, — пише анонімний автор, — що бажаючих стати членами Вашого популярного клубу — більше, ніж треба. Недарма подейкують, що в окремі роки конкурс вступників до клубу перевищує конкурс абітурієнтів на економічні факультети університетів і навіть в інститути фізкультури. Всі ми знаємо також, як строго підходить Ваша адміністрація, відбираючи членів клубу, бо вимагає від вступників не тільки необхідних професійних навичок, але й неабиякої винахідливості, коли нищать природу. І тому нас, м'яко кажучи, обурює і, грубо кажучи, дивує те, як легко вдалося пролізти в дійсні члени клубу Володимирові Дмитровичу Смирнову. За які такі заслуги, питається? І у нас мимоволі виникає підозра: чи не прийняли, бува, вищевказаного Смирнова В. Д., м'яко кажучи, по блату, або, грубо кажучи, по знайомству?!»

Такі думки висловлюють і інші автори.

У зв'язку з цим адміністрація уповноважена з усією рішучістю відкинути подібні підозри і авторитетно заявити, що ні особисте знайомство, ні кумівство, ні земляцтво не можуть вплинути на вступ до клубу. Тут діє один перевірений принцип: хто краще губить, той швидше вступить!

Оскільки, однак, навколо вступу в члени клубу В. Д. Смирнова виник нездоровий ажіотаж, то адміністрація вважає за потрібне дати необхідні пояснення.

Річ у тім, що на вступному колоквіумі В. Д. Смирнов одразу справив на комісію досить сильне враження своєю оригінальною та інтригуючою заявою:

— А чи знаєте ви, що десять літрів води можуть замінити один грам бензину?!

І тут же, на очах у здивованої комісії, Володимир Дмитрович перегнав каністру привезеної ним води й одержав відповідну кількість натуральної нафти. Абітурієнт пояснив, що такий ефект дає, звісно, не будь-яка вода, а лише взята в річці Тисьмениці, до якої В. Д. Смирнов має безпосереднє відношення. Володимир Дмитрович працює директором Дрогобицького нафтопереробного заводу, який скидає у цю річку свої неочищені води. І якщо в Тисьмениці вище заводу вміст нафтопродуктів становить лише близько десятьох міліграмів на літр води, то вже нижче за течією цей вміст доходить до ста міліграмів, що в триста з гаком разів перевищує максимально припустиму концентрацію.

Дехто зауважить, що лише цього наче замало для позаконкурсного прийому товариша в члени клубу. Можливо. Але ж адміністрація зважила й на те, що В. Д. Смирнов чимало зробив, щоб зберегти амбари кислих гудронів на березі річки, постарався не вжити заходів, щоб усунути дренування нафти з території заводу. При цьому мужньо вислухав погрозу республіканського Держкомітету по охороні природи припинити роботу другої дільниці заводу. Нічого не побоявся чоловік. І досяг неабиякого ефекту. Під час червневого розливу ріки густо насичена нафтопродуктами вода затопила заплавні луки та сіножаті, в результаті чого знищено чимало сільгоспугідь. Підрахунки лише по трьох колгоспах дали кругленьку суму збитків — 220 тисяч карбованців.

Як завжди максимально об'єктивна, адміністрація клубу мусить заявити, що добитися таких успіхів самотужки т. Смирнов, звичайно, не міг би. Тут йому чимало посприяли і очолюваний т. Лісничим «Укрголовнафтохімпром», і очолюване т. Федоровим Міністерство нафтопереробної та нафтохімічної промисловості СРСР, куди ще в січні 1973 року республіканський Держкомітет по охороні природи надіслав з цього приводу тривожного (а на думку адміністрації, навіть панічного) листа.

Усе вищесказане дає адміністрації підстави ще раз заявити: коли приймають до клубу губителів природи, враховують тільки реальні заслуги у нищенні рідної природи.

І ніякого блату!

За дорученням адміністрації пояснення склав О. КРУКОВЕЦЬ.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ПОДАРУНОК ТРИРІЧНОЇ ДАВНОСТІ

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА область. (Кор. ТАП). Чудовий новорічний подарунок — спортзал і майстерні — готували учням Криворізького міського професійно-технічного училища № 27 керівники тресту «Криворіжжитлобуд». Готували, але подарувати не встигли, бо рік, виявляється, складається всього-на-всього з дванадцяти місяців, а за цей строк упоратися з об'єктами будівельники не спромоглися.

— Нічого страшного, — заспокоїли учнів у тресті, — чекали три роки, почекаєте ще один.

«ЛАСКАВО ПРОСИМО, ДІДУ МОРОЗЕ!»

Власкор ТАП повідомляє з Полтавської області:

Добре підготувалися до зустрічі з Дідом Морозом керівники колгоспу імені Свердлова Оржицького району. Для Діда виділено спеціальні апартаменти — і для роботи, і для відпочинку. Працюватиме він у приміщенні ремонтної майстерні — до неї вирішено ні в якому разі не підключати опалювальної системи. Мешкатиме ж Дід Мороз у колгоспній лазні: її роботу припинено, щоб умови життя старого нічим не відрізнялися від тих, які він має на Північному полюсі.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ще одного затримали біля м'ясокомбінату. Теж запевняє, що він Дід Мороз.

«Ах» із хеком

Оце перед Новим роком треба їхати у відрядження. В Херсон. Треба, але — не хочеться. Бо я там був три місяці тому. Сиджу і — згадую...

...Кінець вересня. І ви — у Херсоні.

Ах, цей вересневий Херсон з його неповторними овоче-фруктовими пахощами! Ах, це божевільне буяння фарб на магазинних та базарних прилавках, од якого йде обертом голова! Найяскравіший натюрморт, виконаний рукою видатного майстра, здаватиметься жалюгідною сірятиною, намазюканою дальтоніком, якщо той натюрморт виставити поруч із звичайною для цієї пори десятиметровою горою дарунків щедрих херсонських полів і таких же щедрих херсонських садів.

Ах, це свято природи, цей карнавал родючості, цей фестиваль вітамінів, виготовлених найдосвідченішим спеціалістом-фармакологом—нашою матінкою-землею! Ах, цей винятково представницький симпозіум, скликаний президентом Роком і головою колегії місяців Осінню, на який зібралися знамениті академіки — кавуни, члени-кореспонденти — гарбузи, професори — дині, помідори та виноград, доценти — баклажани, солодкий перець, сливи, яблука, груші — та інші поважні персони.

Словом — ах, ах і ах!..

Отак ахкаючи, ходите ви херсонськими вересневими вулицями і, врешті-решт, доахкуєтеся до того, що вас починає непереборно тягти у найближчу їдальню, де все оце зелене багатство в поєднанні з дарами м'ясного тваринництва мусить перетворитися на блискучі зразки кулінарного мистецтва.

Найближчою виявляється їдальня № 146 по вулиці Бєлінського — навскоси через дорогу від овочевих павільйонів та базару. Ви вриваєтеся туди, заздалегідь приготувавши цілий набір найвишуканіших компліментів на адресу досвідчених і вмілих кулінарів.

Але виголосити їх вам не вдається. У їдальні № 146 нема нічого. Ні салатів, ні борщів, ні смаженої чи вареної картопельки, притрушеної кропом і цибулькою. Немає ні кавунів, ні динь, ні фруктів. Тут є лише «хек смажений із макаронами» і в необмеженій кількості вино «Біле міцне», яке вам весело пропонує рум'яна касирка. Відвідувачів у їдальні теж нема. Щоправда, у віддаленому куточку скромно сидить якийсь тихий алкоголік, котрий делікатно посміхається сам до себе і тремтячою рукою благоговійно підносить до уст гранчак із «Білим міцним»...

Звідси й починається ваша страдницька подорож по херсонських їдальнях. З великою надією заходите ви у розкішні зали їдальні № 1 під багатообіцяючою назвою «Українські страви» й за кілька хвилин із великим розчаруванням покидаєте їх, виносячи з собою спогад про запропонований вам «хек варений з макаронами», а також про унікальні «січеники українські» з... того ж таки хека. Асортимент їдальні № 2 по вулиці 21 січня, котра має лаконічну, але незрозумілу назву «Млинці»—незрозумілу, бо млинцями там і не пахне,— наштовхує вас на думку про те, що місцеві майстри плити уміють готувати самий лише хек: тут подають виключно «котлети з хеком». Проте згодом ви переконуєтеся у передчасності своїх висновків, оскільки і в їдальні № 11, яка зветься, — очевидно, щоб повеселити відвідувачів,— «Золота осінь», і в їдальні № 5 по вулиці Робочій, і в їдальні № 64 по проспекту Ушакова роздавальниці люб'язно пропонують «шніцель рублений з вермішеллю», од якого ви, само собою, теж відмовляєтесь, позаяк шніцель за двадцять ваших трудових років таки устиг добряче остогиднути.

Отак і ходите ви осінніми херсонськими вулицями, однак уже не ахкаєте, а міркуєте про різні цікаві (як натщесерце) речі.

Міркуєте про те, чому це в тутешніх їдальнях такий бідний асортимент страв. Притому згадуєте, що, як правило, в меню кожної з них значиться принаймні десяток холодних закусок, три-чотири гарячих і не менш як шість-вісім других страв. Але фактично вибору немає.

Міркуєте про те, чому навіть нечисленні страви, котрі подаються, викликають стільки нарікань у відвідувачів. І знову згадуєте, як, приміром, у «Вареничній» № 1 по вулиці Бєлінського клієнти билися об заклад, хто першим знайде у таємничих «варениках з гов.» оту саму «гов.» Не виграв ніхто: крім тіста, у варениках нічого не виявилося.

Міркуєте, зрештою, про те, чому в місті, здавна славному овочами та фруктами, їх майже неможливо покуштувати у закладах громадського харчування — як у свіжому, так і в переробленому, тобто смаженому, вареному, тушкованому, перекрученому (й так далі) вигляді. І знову-таки пригадуєте, що в деяких їдальнях ви усе ж бачили, наприклад, помідори і кавуни. Але помідори продавалися тільки з навантаженням — із хеком або винятково жирною шинкою. Та як продавалися! На порцію — отакенний кусень шинки чи хека і півчетвертинки помідора. То скільки ж треба умолоти хека, щоб поласувати хоча б двома помідорчиками? Ну, а кавуни... Одна порція — одна тоненька скибочка. До того ж якась ніби вичавлена. А ще до того ж скибочками енергійно ласували, вибачте, мухи. Отож апетиту кавуни викликати, зрозуміло, не могли.

...А навколо буяє суцільне городньо-баштанно-садове свято. А навколо виблискують смугастими боками кавуни, червоно сяють помідори, бурштинно світяться здоровезні груші, манить своїми фіолетовими гронами виноград. І ви не витримуєте, набиваєте дарами природи портфель і сіточку, берете в гастрономі хліба, сиру та ковбаси і влаштовуєте в готельному номері приватний бенкет.

При цьому ви щиро шкодуєте, що вас не бачить у даний момент керуюча трестом громадського харчування Ніна Іванівна Недашківська. Що б вона сказала, довідавшись про вашу одіссею?

Ну, як жінка, безумовно, поспівчувала б.
А от як керуюча?! Ось що найголовніше.
Ах, Ніно Іванівно, Ніно Іванівно...

В. ЧЕПІГА.

ВІД ПЕРЦЯ. Чесно кажучи, мені б теж дуже хотілося про це дізнатися. І ще про одне: якщо херсонські їдальні отак працювали у благословенну осінню пору, то що ж там діється зараз у грудні, що буде в січні, у березні, в квітні? Невже шніцель та хек із макаронами — й справді вершина кулінарної майстерності в Херсоні?

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Довгий тост.

ПОЖАЛІВ

«Дід Мороз іде до нас, повні його клунки.
Це для тебе, сину мій, він несе дарунки».

Дід гостинці витяга і кладе на столик.
А хлопчина — як гукне: «Він же — алкоголік!»

«Звідки ти таке узяв? Що ти, сину, що ти?
Дід хороший. Дід і в рот не бере гидоти!»

«А чого у нього ніс отакий червоний?
Видно, п'є, як тато наш, всякі самогони».

«Ну й чудне ти дитинча, — мати зирка скоса, —
На морозі Дід Мороз приморозив носа».

І в хлопчини на очах забриніли сльози:
«Значить, в тата ніс такий... через ті морози».

Олександр БОГАЧУК.

Лаконізми

Захисник «Урожаю» косив гравців, як траву на сінокосі.

Під водою все здається трохи збільшеним. І рибні запаси теж.

Любив казати: скромності нам не позичати.

М. ГОЛЬДШТЕЙН.

Так міцно тримався за чарку, що випустив з рук і роботу, і родину.

Анатолій ПАСТЕРНАК.

Натюрморт — картина про смачну і здорову їжу.

Ніщо так не скорочує життя, як саме життя.

Гонитву за славою довелось припинити. Далася взнаки слаба фізична підготовка.

Іноді здається, що дзеркало долі узято з кімнати сміху.

Олександр ЗАЄЦЬ.

Є над чим подумати...

УСМІШКА

За місяць до свята вахтерка з прохідної Марина Спиридонівна рознесла по заводу новину: слюсар Вадим прийшов на роботу в натуральному вигляді.

— Дивлюсь і очам своїм не вірю, — хвалилась вона, — іде Вадим во здравії, як начебто геть порядна людина, і пицю свою не відвертає від мене. То була вона в нього, як собача шкіра навиворіт, а це, бачу, світить живинкою, як у нормальної людини. Посміхнувся мені так ото, знаєте, душевно... Дійшло таки моє слово до його розуму, дійшло, в саму точку попало. На тому тижні, як прийшов до прохідної, ледь проспавшись, сказала я йому категорично: «Покажешся мені ще раз отакою смердючкою, плюну в самісінькі очі твої лупаті, ще й ляпаса привселюдно дам!» Три дні опісля не бачила його біля прохідної, не знаю, якими путями пробирався на завод, а оце об'явився справжнісінькою людиною.

А вчора забіг до мене Сашко — редактор заводської сатиричної газети «Рашпіль».

— Даниле Семеновичу, — гукає мені з порога, — наша взяла! Вадим уже в рот не бере. Каже: «Зав'язав». От що значить сатира! Допекли-таки, доперчили...

Тижнів через півтора поважно зайшов до кабінету голова цехкому Макар Онисимович. Потиснув мені руку, сів до столу:

— Запиши нам в актив, — каже, — наш цеховий комітет поставив Вадима на тверезу колію. Недаремно стільки возилися з ним, недаремно.

Протверезіння Вадима стало такою значною подією на заводі, що секретар парткому Тодос Журба на зборах сказав:

— Завдяки наполегливій роботі наших агітаторів та пропагандистів в інструментальному цеху за останній місяць значно поліпшилась трудова дисципліна. Наприклад, Вадим уже не п'є. Вважайте — виховали. Це, товариші, велика перемога в боротьбі за людину. Треба узагальнити, уважно вивчити досвід наших агітаторів, пропагандистів у боротьбі проти пияцтва, щоб надалі таких от Вадимів ніколи не було...

Зі своїми передсвятковими клопотами зайшов я до директора. Розговорились про справи заводські.

— Як ви думаєте, Радомире Наумовичу, що так вплинуло на нашого Вадима, від чого так протверезів він? — запитав я між ділом.

— Як що? У п'ятдесят першому моєму наказі ясно сказано: «Суворо попередити Шпака Вадима, що, в разі повторної появи його на роботі в нетверезому стані, він буде звільнений з роботи остаточно!» Не наказ, а громовиця! Зате як тепер працює Вадим, піди подивися, любо глянути!

Подібних наказів Вадим пережив немало, і не лише на нашому заводі. І все ж я повірив і вахтерці Марині Спиридонівні, і Сашкові — редакторові, і голові цехкому Макарові Онисимовичу, і секретареві парткому Тодосу Журбі, і директорові Радомиру Наумовичу. Бо чого ж бичоловік кинув пити! Не з доброго ж дива перед обідом тепер лише склянку води випиває. Щоправда, за звичкою, випивши, шкоринкою хліба занюхує, але вода ж таки не горілка. Хай хоч і цибулиною заїдає. Яке кому діло!

А оце напередодні свята зайшов до мене сам Вадим. Зайшов, тупцюється біля дверей.

— Проходь, сідай, — запрошую. — Говори, в якій справі занесло тебе!

Пом'явся Вадим та й каже:

— Свято ж ось підходить, Даниле Семеновичу.

— Підходить. Та ще яке свято, Вадиме. Новий рік!

— До мене і мама приїде, і діток у мене ж двоє, старшенький до школи вже пішов...

— Так, так, розумію. Святковий стіл хочеш накрити?

— Так уже повелося, — зітхнув, — треба, але...

— Зрозуміло без «але». Скільки тобі — п'ятдесят, сто карбованців? Пиши заяву. Як голова завкому, підтримаю твоє прохання.

— Та я не про гроші, гроші що... Ви мені привітання напишіть, напишіть і розпишіться. Хай і директор, і секретар розпишуться, щоб мої вдома прочитали...

— Е-е, брате, ми вітаємо з святом передовиків, а ти ж поки що...

— Розумію. А ви мені повірте, напишіть! Хай і в моїй сім'ї хоч раз справжнє свято буде. Та кажу ж, синок до школи почав ходити. «І мого татка завод привітав», — скаже...

— Добре, — відповідаю. — Порадимось.

Пішов Вадим, а я стою і думаю. А що, є над чим подумати...

Іван ГАЙДАЙ.

м. Херсон.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

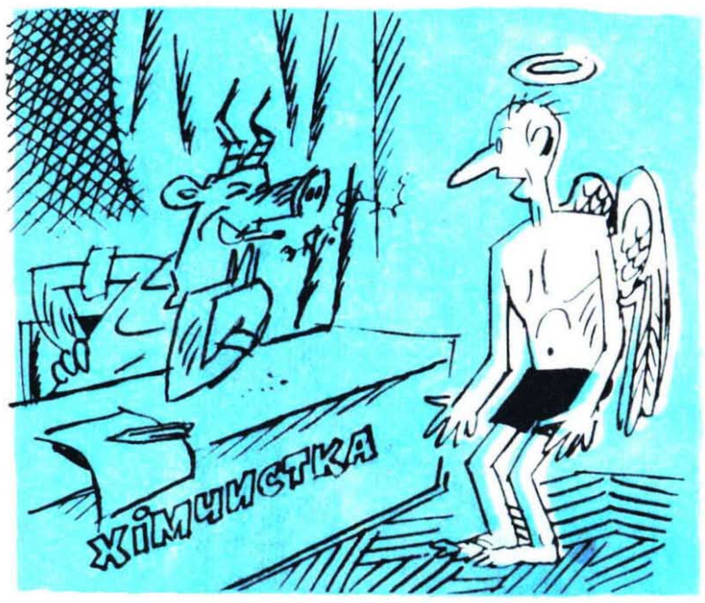

— Замовлення ще не готове. Доведеться вам зустрічати Новий рік за старим стилем.

— Тихіше! Тут же мала дитина!

— До Нового року я вже підготувався.

— А колись тут був райський куточок...

— Позичте казан, хочемо до новорічного свята самогону нагнати.

На брудершафт.

Здрастуй, щасливий Новий рік!

Коли я появився на світ білий, ще й досі пам'ятаю,— гірко-прегірко заплакав.

Рюмсав, рюмсав, та ткнувся носом до маминої пазухи. Перестав хлипати й усміхнувся.

Засміявся і подумав: «А все-таки непогано на білому світі жити! Добре, що й я народився!»

Народився я — гаразд пригадую — у ніч проти Нового року.

Помахавши рученятами, подригавши ноженятами, я почав прислухатися: що воно в хаті робиться і які ідуть довкола розмови?

Чую, сусідка питає маму:

— Що ж вам, Ялесовето, бог послав — косаря чи в'язальницю?

А мама:

— Косарика-молотника підкинув. Подивіться, он лежить у ночвах... Спить...

Я й справді лежав у маленьких дерев'яних ночовках. Знизу мені підмостили мамину спідницю, щоб не так у боки муляло.

Сусідка помацала, на чому я лежу, на чому я сплю, тяжко зітхнула і сумно сказала:

— Ох, кумо, чи ми такі грішні. Господь-бог діток посилать посилає, а одежини і взувачки нам не підкидає. Ми ж, вроді, й усердно молимося, і поклони рясно б'ємо, а милості божої нема. А вже святим догоджаємо, а вже угодників доглядаємо, дак, мабуть, і рідних дітей отак не миємо і не купаємо. Я ж оце під Новий рік своїх святих і окропом полоскала, і тертим хріном натирала. Їй-богу, два казани кип'яченої води вилила на угодників і преподобників. Ота ж мушва, ну без усякого сорому, сідає на вуха боговгодні і на носи преподобні. Хлюпаю ото, змиваю й хрести кладу і просю — не мовчіть! Хоч словечко за нас, бідних, замовте. Скажіть, що без хліба сидимо! У мене ж оце їх шестеро, дак, їй-бо, кумо, не знаю, чим їх і годувати, у віщо і одягати. Чи там ніколи богові, чи не видно йому, чи не тому доручає — отак страждаємо. Саранді *, дак тому і воли, і корови, і садки, і ставки...

А мама:

— Та й те сказати — пошле бог апостола Петра з дійною коровою і скаже: заведи у двір удови Катерини. У неї восьмеро дрібненьких діток. А він веде, веде, візьме та по дорозі у корчму заведе і проп'є.

* Саранда — глитай. Жмикрут.

Вітаємо ювіляра!

Письменник-гуморист Олександр КОВІНЬКА

З нагоди його першого 75-річчя

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

А я сопу та мовчу. Мені з ночовок не видно: який налигач, яка корова і який апостол...

Виріс я. Мама мені пошила торбину. Іду мандрувати, іду попід вікнами щедрувати.

Щедрівка новорічна була проста:

Щедрик, ведрик,
дайте вареник...

Родичам, жартома, ще й ось яке гукали:

Дайте й ковбасу,
а то хату рознесу...

Тітка Явдоха погукала в хату, вареничками нагодувала і в торбину два пироги поклала.

Із новорічною щедрівкою далі мені не поталанило. Під яке далі вікно не гукну — звеліть щедрувати! — відповідають: «Уже були»!

А один кріпкенький, дебеленький хазяїн ще й здоровенного цюцька з цепу спустив — хай не пускає у двір усяких там щедрівників!

Стрів мене оцей цюцько біля тину, а я й охолов.

«Ей,— думаю, халепа! Пошматує піджачка, порве й штани». Згадав — бабуся розповідали, що від новорічного святого пирога грішна собака умить погибає. Давиться!.. Відламав я півпирога.

— На, — кажу, — подавися!

Цюцько з'їв та й облизується. Думаю, мабуть, півпирога малувато. Мабуть, кину цілий. Цілий — напевне не пролізе, застряне в горлянці.

— На,— кажу, — хватай! Погибай!..

Ухопив пес цілого пирога. Ураз проковтнув і не вдавився, але й мене не зачепив.

Удома бабуся втішала:

— Нічого, нічого, Сашуню, подавиться. Від святого хліба отам біля тину й ноги витягне.

Уранці мама на мене знову почепили оту торбу. Хотіли мама в торбу ще й гороху сипонути, але тато спинили:

— Вівса сип! Хіба угодникам не все одно, чим їх посипати: горохом чи вівсом. Аби до преподобного лика долітало...

Новорічні ранкові привітання складалися у такій редакції:

Сію, вію, посипаю,
З Новим роком вітаю!..

За кожним словом посипаєш ікони вівсом чи ячменем... Обережно, потрошку, щоб на всіх угодників і преподобників вистачило.

Повертаючись додому, забіг подивитися, як цюцько від моїх свячених пирогів витягнув ноги.

Прибігаю. Нене моя! Собацюга як плигоне, як повалить мене лапами!

Ото було чудо...

І добре, що такі чуда, отакі дива минулися. Добре, що їх наші піонери та школярі не знають, бо в кожній школі — новорічна ялинка. А старша наша молодь — у клуби, у Палаци культури йде на бал-маскаради радісний Новий рік зустрічати.

Говорив колись добрий чоловік, говорив комісару полку:

— Нема царів, не стало й панів, поменшало й попів.

Усміхнені, веселі люди біля осяйних ялинок щасливі щасливий рік зустрічають.

Ол. КОВІНЬКА.

Ножиці та історія

Колесо історії, як відомо, крутиться не так, як кому заманеться. Крутиться воно за своїми, історичними законами. Але ж буває, що все вирішує не закономірність, а простий, непередбачений випадок...

Уявіть собі, приміром, таку картину. Засуджує революційний Конвент короля Людовіка XVI до страти. Піднімається король до гільйотини, кат натискає на важіль — тррр-ах!.. Ніж на королівську шию чомусь не падає, а, навпаки, злітає в повітря, уся споруда розламується, король стає навколішки і дякує силам небесним за врятування його монаршої душі.

А винні в усьому не сили небесні. Винен завод, який зробив цю гільйотину. А саме — Львівський ремонтно-механічний і ливарний завод.

Ви скажете, що все це — вигадка. Що французький Конвент у Львові гільйотини не замовляв, бо й заводу такого там тоді ще не було. А от працівники Калуського комбінату підсобних підприємств тресту «Хімметалургбуд» мали таку необережність. Правда, замовили вони львів'янам не гільйотину, а гільйотинні ножиці для різання металу. Прибули ті ножиці на комбінат, але метал їм виявився не по зубах... Бо львівські умільці умудрилися допустити, виготовляючи їх, аж п'ять грубих відхилень від технології.

Надіслали калушці у Львів рекламацію. Приїздили зі Львова представники, оглядали свій виріб, обмацували, зітхали і назад від'їздили... А ножиці як стояли, так і стоять. Ось уже кілька місяців.

Ви скажете: при чому тут історія? Чи можуть подіяти якісь там браковані гільйотинні ножиці на хід історичного розвитку?

Воно, звичайно, якщо виходити із всесвітньо-історичного масштабу, то, може, й ні. А якщо виходити з того, що через ці ножиці комбінат затримує термінові замовлення однієї важливої комсомольської новобудови — то, прямо скажемо, дуже некрасива історія виходить!

В. БОЙКО.

Як я взяла хабара

Яких тільки воістину глобальних проблем не доводиться часом вирішувати представникам місцевої влади! Приносить, приміром, восени 1973 року громадянка Печенюк Антоніна Олексіївна заяву на свою сусідку Костецьку Фросину Андріївну. Не хочу, мовляв, щоб Костецька та її сім'я через мою садибу на вулицю ходили.

Викликав голова Летичівської селищної Ради Петро Михайлович Підгорний секретаря В. Ф. Голенчук і питає:

— Це ж яка Костецька?

— Та свекруха ж нашої прибиральниці, Тараненко Ганни Федорівни. Отієї, що знеславила мене на все селище. Попрацювала вона якось тиждень у моєму особистому господарстві, а я їй за те, бачите, нічого не заплатила. Ну, вона й роздзвонила по всіх усюдах... Скандалістка, одне слово.

— Так-так... А хто така Печенюк?

— А це та сама жінка, якій ми у 1971 році дозволили віддати половину своєї присадибної ділянки племінникові. А той племінник приїхав у Летичів, почав будуватися, цегляну коробку звів, потім продав її за чотири тисячі — й виїхав.

— Ага, пригадую, пригадую. Ну, що ж, задовольнимо й на цей раз її прохання.

І виніс виконком рішення: заборонити гр. Костецькій та її сім'ї ходити і їздити через садибу гр. Печенюк.

Гр. Костецька та її сім'я, звісно, у сльози:

— А як же ми ходитимемо? Півстоліття той клапоть землі, де наш вихід на вулицю був, вважали нічиїм, а виходить, що це — садиба Печенюк?.. А нам тепер — літати чи як?

Поплакали-поплакали — та й знову стали ходити старою дорогою. Бо плач — не плач, а дома не всидиш: дорослим — на роботу, дитині — до школи треба. Та й родичі ж он саме у гості приїхали. Загородила Печенюк їм вихід подвійним тином — зробили у тині дірку. Бо що робити накажете? Пробивати, за мудрою порадою т. Підгорного, новий шлях до глухого провулку, аж за 60 метрів від хати? Так ніколи ж будинок Костецької до того провулку ніби не належав, а належав таки до вулиці Калініна за номером 50...

— Відріжте вже з нашого городу оті півсотки землі та віддайте Печенюк, — пробували піти на компроміс Костецькі — Тараненко. — А нам залиште цей вихід! Якщо, як ви кажете, будинок Печенюк — в аварійному стані, то згодні повз нього й навшпиньках ходити; а їздити нам тут доводиться всього раз на рік — коли паливо на зиму завозимо...

— Треба подумати, — сказали у селищній Раді. А поки думали, то про всяк випадок оштрафували Г. Ф. Тараненко за порушення рішення виконкому спочатку на 10 карбованців, потім — на 25, а ще трохи згодом і на десять діб посадили. З посади прибиральниці у селищній Раді теж, ясна річ, вирядили...

І пишуть Костецькі — Тараненко скарги у різні інстанції. І оббивають у тих інстанціях пороги. І пухнуть в інстанціях солідні теки з «входящими» та «ісходящими» паперами. А розв'язати глобального присадибного конфлікту масштабом 0,004 гектара ось уже другий рік так ніхто й не спромігся...

— А чи справді той клаптик землі належить А. О. Печенюк? — запитала я у т. Підгорного. — Покажіть мені план землекористування.

— Він у Хмельницькому, — пояснив т. Підгорний. — Поїдьте і подивіться.

— Але ж це ви мусили подивитися, перш ніж виносити таке рішення. Адже он і колишній інспектор Держстраху т. Розвора твердить, що ніколи ті 0,004 гектара страховкою не обкладав, бо вони — нічиї...

— А ви не втручайтеся у наші справи! — закипів благородним обуренням П. М. Підгорний. — Я теж закони знаю — вісім літ прокурором був! Я на вас буду скаржитись!

В атаку негайно рвонулася й одна із зацікавлених сторін — громадянка Печенюк, яка чи не з перших же хвилин мого перебування в Летичеві, невідомо з якої потреби весь час терпляче сиділа то у кабінеті голови, то у кабінеті секретаря селищної Ради.

— Та що ви її слухаєте! — спрямувала вона на мене караючий перст. — Вона хабара узяла, от і старається тепер!

Тут уже мені не залишилося нічого іншого, як відступити. Відступити перед відвертим хамством, яке чомусь підтримують люди, наділені владою. Люди, котрим цю владу довірили аж ніяк не для того, щоб підігрівати й розпалювати дрібновласницькі інтереси, розводити довгу й виснажливу паперову тяганину в дріб'язкових, копійчаних справах.

Коли я сідала в автобус, до мене підійшла жінка.

— Мені б не хотілося, аби ви подумали, — сказала вона — що у нас, у Летичеві, взагалі живуть отакі дріб'язкові, сварливі люди. Але, може, після вашого приїзду тут стане декому все-таки соромно за цю нікчемну бюрократичну метушню. Бо вже усьому селищу набридло.

І піднесла мені букет пишних осінніх квітів.

Чесно признаюсь: узяла я цього «хабара». Так що у громадянки Печенюк тепер буде справді солідний козир!

Г. ЛОЗКО.

Хмельницька область.

ХРОНІКА НОВИН

НОВА ПРОГРАМА

З новим атракціоном виступає митець-аматор Цимбалюк-старший. Майстерність, з якою він імітує півня, курку, качку і особливо кабана, гідна подиву. Атракціон триває, допоки Цимбалюк-молодший не проковтне останню ложку манної каші.

ЗА МЕТОДОМ ГІПНОПЕДІЇ

Викладач Свистуненко з успіхом практикує гіпнопедичний метод. Всі слухачі вже за п'ять хвилин після початку його лекцій поринають у глибокий сон. Викладач, похрапуючи на кафедрі, впевнено керує гіпнопедичним процесом.

— Головна перешкода для розвитку гіпнопедичного методу, — каже сміливий експериментатор, прокидаючись від лункого дзеленчання, — полягає у застарілій традиції, якою й досі лишаються інститутські та шкільні дзвінки.

ПРИГОДА

Скелет завідуючого базою Б. Харитоненка було виявлено нещодавно у будинку № 9 по вулиці Озерній. У розкішно обставленій квартирі — з кришталевою люстрою, з бакарою у серванті — на вкритій дорогим килимом тахті біліли самі кістки. Зроблений рукою потерпілого останній запис знайшли на підлозі.

— Прошу нікого не звинувачувати у моїй смерті, — писав завідувач. — Мене загризла совість.

Черговий хронікер
Борис ВОВК.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А коли ти в начальстві ходив — від гостей одбою не було.

Ялинкові прикраси

Мал. В. ГОНЧАРОВА

На ялинку хабарника.

На ялинку хулігана.

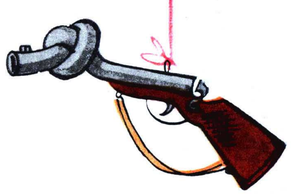

На ялинку браконьєра.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Раптом О. М. Лапчун, головний лікар Четвертинівської дільничної лікарні, що у Тростянецькому районі на Вінниччині, прокинувся. Помацав себе за вуха, посмикав за носа — і протер очі. Він злякався. Бо привеслося, ніби стояв на трибуні і відверто розповідав людям, як злодіював. Насправді нікому й нічого він не розповідав. А про всі його нечисті діла розповідалося у фейлетоні «Такий» поворот» («Перець» № 13 за 1974 рік).

Заступник начальника головного управління лікпрофдопомоги Міністерства охорони здоров'я УРСР т. Чекман повідомив редакцію, що за зловживання службовим становищем Лапчука О. М. з посади головного лікаря Четвертинівської дільничної лікарні звільнено.

Микола ПОЛОТАЙ

ГУМОРЕСКА

НОВОРІЧНЕ ПАРІ

Черга дійшла до мене.

— Що ж,— кажу.— Здивувати, може, вас і не здивую, а парі виграю.

Це була, м'яко кажучи, смілива преамбула. Одначе клюнуло.

— Можливо,— посміхнувся один із претендентів.— У вашого брата-сатирика завжди все не так, як у людей.

Приз — пляшка мускатного шампанського — в центрі столу, навколо якого сидять гості. Всі вони уже розповіли свої неймовірні історії, які трапилися з ними напередодні Нового року.

Переможцем стає той, у кого історія виявиться найнеймовірнішою. Умови ж олімпійські: якщо слухачі розвиток події вгадують наперед, оповідач вибуває з гри. І ось моя черга.

Я кашлянув, ще раз глянув на присутніх і почав:

— На моєму годиннику було без п'яти хвилин дванадцять...

— Інтригуючий початок, — позіхнув тамада.

— Залишилося п'ять хвилин до Нового року,— спокійно продовжую.— Я повертався з відрядження і підганяв шофера. За хвилину ми під'їхали до будинку. Як вам відомо, усі будинки нашого мікрорайону — близнюки. Пронумерувати їх не встигли, і я...

— ...і ти потрапив у сусідній!

— ...і там зустрів Новий рік!

І всі разом:

— Старе, як світ!

— ...і я потрапив у свій дім, — сказав я.

Смішок затих.

— Лізу до кишені за ключем від ліфта, а...

— ...а ключ витягли в гастрономі!

— А він виявився у портфелі. Відчиняю ліфт, заходжу. Пролітаю чотири поверхи, і ліфт... зупиняється...

— Погасло світло?..

— Застряг між поверхами?

— Ліфт зупиняється навпроти моєї квартири на четвертому поверсі...

Присутні замовкли. Іронічні посмішки з їхніх уст щезли.

— Виходжу з ліфта. Дзвоню і уявляю: зараз двері відчинить моя дружина, кинеться мені на шию і... Двері відчиняються, а на порозі... Хто б ви думали?!

— Сусід,—вигукнув один із присутніх...

— Друг сім'ї,— посміхнувся інший.

— Не вгадали,— сказав я.— На порозі стояла моя жінка. На радощах ми з нею розцілувалися, але раптом бачу — через її плече чиїсь ноги стирчать з-за портьєри...

— Дублер!

Шум. Сміх. Тамада наказує мені сісти:

— Тільки голову морочив! Ситуація — не з оригінальних.

Піднімаю руку, прошу тиші і спокою.

— Як я і думав, то був мій син Юрко. Він завжди намагається перед моїм приїздом кудись сховатися...

Хтось заскреготів зубами.

— Але найцікавіше попереду. До Нового року залишилась хвилина. Дружина зняла з мене пальто. Юрко вчепився за рукав і потягнув мене до столу. Все було, як уві сні. І я про...

— Прокинувся!!! — закричали всі разом і потяглися до пляшки з шампанським. (Ми домовилися: якщо ніхто не виграє парі — шампанське розпивають усі).

— Я пройшов повз ялинку, підійшов до столу, взяв шампанське і...

Тут справді я простягнув руку до пляшки й поставив її перед собою:

— ...і швиденько відкоркував. Наповнив святкові бокали. І тільки ми їх підняли для тосту, як тут...

Роблю паузу, спокійно дивлюсь в очі своїх суперників.

— Ну, чого ви мовчите? — запитує тамада.— Давайте. Вгадуйте. Що трапилось в останню хвилину? Вибух! Прихід міліції! Інфаркт! Обвалилась стеля!

Я торжествував.

— Ну, кажи! — не витримали присутні.

— А що казати? Тільки ми підняли бокали, як...

— Як що?

— Як ударили куранти! — докінчую я. — Ми прокричали «Ура!» і випили шампанське. А потім закусили. От і все.

— Як... усе?!

— Що — все?! Це шахрайство! Липа!

— Ніякої липи! Наступив Новий рік. Можете звірити за календарем,— я взяв вигране шампанське.

— До речі,— продовжую.— В цій історії я жодного слова не вигадав.

— Ви бачили такого! — почув я від тамади.— У цих сатириків і справді не так, як у нормальних людей. Завжди з ними трапляються якісь неймовірні пригоди.

Мені стало трошечки сумно...

ГРА

Лисичка підкрадалася
до Курки.
Аж тут Ведмідь,
неначе на біду:
— Зловити хочеш? —
запитав руду, —
— Та ні, ми з нею
граємось у жмурки.

ПОДАРУНОК

— Ми у мами були,
Подарунок відвезли...
— А який?
— Панчохи.
— А що мама вам дала,
Як ви їхали з села?
— Половину льохи.

Борис ЧАМЛАЙ.

м. Кіровоград.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

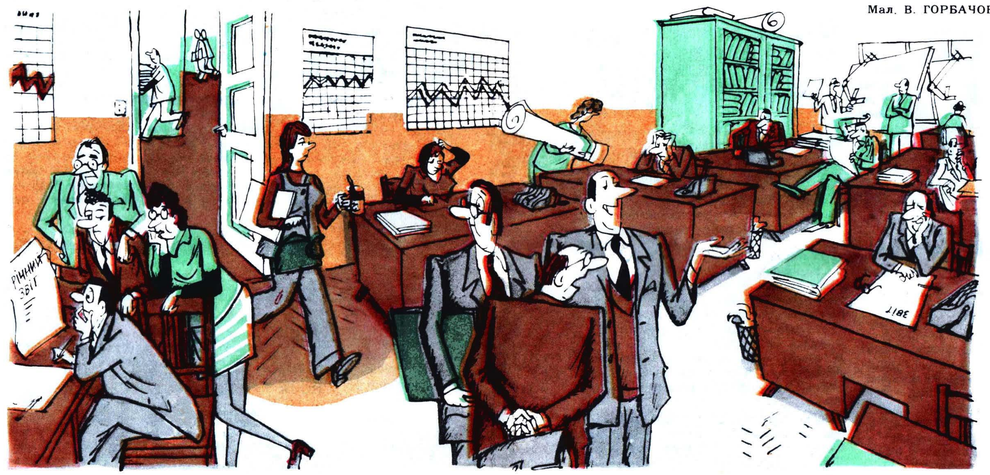

— Над чим працює ваш інститут?
— Придумує річний звіт.

Дали перцю!

Дільницею № 2 колгоспу ім. Постишева Охтирського району на Сумщині завідував т. Базалій. Завідував, правда, про людське око. Бо своїми очима на все, що діялося в господарстві, дивився крізь пальці. Саме тому він і не помічав, як продукція часто псувалася, а то й зникала зовсім. Базалій, дивлячись крізь пальці, навіть не бачив, як і худоба іноді з ферми пропадала.

Колгоспники написали про це Перцеві.

Начальник районного управління сільського господарства т. Богатиренко повідомив редакцію, що факти підтвердились. За допущену безгосподарність Базалія з посади завідуючого дільницею знято. На нього також накладено суворе партійне стягнення.

НЕ В ПОДАРУНКАХ ЩАСТЯ

(Лист до виставкому)

Шановний виставком! Хочу через Вас подякувати керівникам Одеського ювелірного заводу. Це вони врятували моє сімейне щастя. Тепер у нашій сім'ї мир і згода. А недавно...

Почалося все з того, що я вирішив якось зробити дружині подарунок. Після її натяків, звичайно. Пішов до магазину й купив сувенір «Роза вітрів» Одеської фабрики сувенірних і подарункових виробів. Урочисто підніс дружині. Тільки замість подяки почув од неї докір:

— Невже я кращого не заслужила? Ти лишень подивись на цей сувенір: фарба облізла, труба пароплава відпадає, плями, подряпини!

Чим я міг виправити становище? Тільки іншим подарунком. Знову поспішаю до магазину, купую сувенір «Альбатрос» тієї ж таки фабрики.

Приношу дружині і стежу за виразом її обличчя. Зараз, думаю, посмішка засяє, і що ж ви думаєте? Розплакалась.

— Це що за страхіття! — каже крізь сльози. — Певно, вирішив поглумитися наді мною?

І справді, тільки тоді я помітив, що очі в того сувенірного птаха дивляться в різні боки, і стоїть він чомусь на крилі.

— Пробач, — кажу, — не хотів я тебе образити. Хіба я винен, що на фабриці такі сувеніри роблять...

— Винен, — каже вона суворо, наче вирок виголошує, — винен тому, що хочеш дешево відбутися. Інші чоловіки обручки дружинам дарують, сережки з коштовними камінцями, кулони. А ти вирішив якимось альбатросом мене ощасливити...

Довго вибачався я перед нею. Дружина була невблаганна. Довелося тимчасово розпрощатися з мрією про моторний човен і піти до ювелірного магазину.

Купив я обручну, золотий кулон і сережки з коштовними камінцями. І вручив дружині. Очі її радісно засяяли, аж поки вона не приміряла тих прикрас. Потім подивилася на мене якимось жалісним поглядом і тихо промовила:

— Пробач, я була несправедлива до тебе.

Згодом, коли я, дивуючись, чому дружина ніколи не надіває тих прикрас, заходився їх розглядати, то зрозумів глибокий смисл її слів. Кулон, сережки та обручка були в подряпинах, поверхня камінців така, наче їх наждаком терли. А вигляд тих дорогоцінностей! Такий неоковирний, так вони неохайно зроблені, наче їх не на Одеській ювелірній фабриці робили, а в якійсь артілі по переробці металобрухту.

Тепер дружина ніколи не натякає на подарунки. Навіть напередодні Нового року і слухати не захотіла, щоб я їй щось подарував.

— Не в подарунках щастя, — лагідно каже вона.

П. ТИМКІВ

МАЛЕНЬКІ ХИТРОЩІ

ДЕШЕВО І СЕРДИТО

Які напої купувати до новорічного столу? А головне — скільки? Якщо купувати «Кальвадос» виробництва Писарівського спиртзаводу (м. Кодима Одеської області), то можна обійтися пляшкою. Вип'ють гості по одній чарці цього напою, а від другої одностайно відмовляться. «Кальвадос» цей такий каламутний і неприємний на смак, що треба мати неабияку мужність, щоб покуштувати його. 6 тисяч пляшок цього напою демонструємо на нашій виставці.

КОЛИ ПРИЙДУТЬ ГОСТІ

Трапляються ще й такі гості: втуплятьcя в екран телевізора і протягом усього вечора ніякими анекдотами, ніякими тостами не відірвеш їх від передачі. Щоб у новорічний вечір не трапилось цього, радимо скористуватися автотрансформатором львівського заводу. Гарантуємо: гість і до половини телепередачу не додивиться. Автотрансформатор так трансформує напругу, що поступово зображення на телеекрані зникає. 200 таких автотрансформаторів щойно прибули на нашу виставку.

ФОКУСИ-ПОКУСИ

Дотепний фокус прикрасить новорічний вечір. Фокуси з картами, капелюхами і кишенями знайомих трохи приїлися, тому радимо підготувати щось оригінальніше. Скажіть, як вам подобається такий фокус?

Берете харчову каністру і на очах у присутніх наповнюєте лимонадом або узваром. Закриваєте кришкою. Потім кладете на кришку носовичок, кажете «ані» і, знявши носовичок, відкриваєте каністру. Присутні приголомшені: каністра наполовину порожня.

Ніякої містики тут, звичайно, немає. Просто каністри виробництва голопристанського заводу «Комунар» (Херсонська область) протікають.

Ялинкові прикраси

Мал. В. ГОНЧАРОВА

На ялинку авральника.

На ялинку базіки.

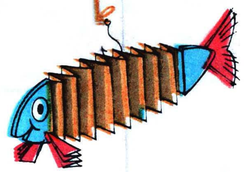

На ялинку рибалки-любителя.

На ялинку наклепника.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Записочки інколи бувають найкращими перепустками у підсобні приміщення магазинів. Наприклад, у Ладижині Вінницької області без записочки голови споживчого товариства В. А. Солов'я у підсобку, бувало, ніяк не потрапиш, а тому нічого путнього й не купиш. Про це йшлося у листі Перцеві (журнал № 16 за 1974 рік).

Голова Вінницького обласного комітету народного контролю т. Фурман повідомив редакцію, що факти підтвердились. Лист і матеріали перевірки обговорювали на засіданні правління Тростянецької райспоживспілки. За порушення правил радянської торгівлі В. А. Солов'я з посади голови Ладижинського сільського споживчого товариства знято.

Рибалка рибалкою, але...

Художній керівник Державного заслуженого академічного українського народного хору імені Г. Г. Верьовки заслужений діяч мистецтв УРСР, лауреат Державної премії імені Т. Г. Шевченка Анатолій АВДІЄВСЬКИЙ.

Солістка хору Вікторія КАМІНСЬКА.

Заслужений артист УРСР Микола ШРАМЕНКО.

Скажу наперед: з Авдієвським ми родичі. Хоч він мені не брат, не сват, і навіть народилися ми в різних кінцях України — він на Кіровоградщині, а я в іншій області, усе-таки ми родичі. Не працював я у Житомирі, де Анатолій Тимофійович керував вокально-етнографічним ансамблем «Льонок», не тягнув тенором у Черкаському народному хорі, яким він диригував, і не гастролював по Союзу й за кордоном у складі Державного заслуженого академічного українського народного хору імені Г. Г. Верьовки, яким ось уже близько десяти років керує Авдієвський, — і все-таки, повторюю, ми з ним до певної міри рідня.

Рибалки ми. А це, як відомо, споріднює душі. Рибалки багато думають. Я, приміром, коли сиджу з вудочкою, то думаю про карася в сметані, а тоді вже про пісню. Яку б його затягти.

А рибалка Авдієвський, кажуть, навпаки думає. Спершу про пісню, а потім про інше. І взагалі, він не стільки на поплавець дивиться, скільки наспівує. З точки зору на рибальську етику це, мабуть, не зовсім тактовно, бо як ти гарно не співай, а риба шуму боїться. Але з точки зору на мистецтво — інша річ. Ось таким робом, подейкують, Авдієвський створив-написав пісню «Колискова» на вірші Лесі Українки. Невідомо, як до процесу творення поставилися окунці та краснопірки. Відомо інше. Коли пісню, в супроводі хору виконала на московській сцені чарівноголоса Ніна Матвієнко, то оплескам не було кінця, а за лаштунки прийшов визначний знавець народного мелосу восьмидесятилітній Олександр Свєшников — керівник уславленого Державного академічного російського хору — і, мовчки приклавши руку до грудей, уклонився митцям з України.

Тож і завітав я перед концертом, щоб погомоніти з Анатолієм Тимофійовичем. Щоправда, не про японські спінінги та підлідний лов. Погомоніти про те, як він зумів іще більше примножити славу, здобуту колективом під керівництвом відомого митця, народного артиста республіки Григорія Верьовки. І примножити славу не лише в нас, а й за рубежем, де після кожного концерту преса буквально захлиналася від похвал, а французька газета «Міді-Лібр», зокрема, багатозначно констатувала: «Запальне мистецтво ансамблю з України довело публіку до такого стану, що вона стала червоною».

І, зрештою, прийшов я за лаштунки погомоніти з Авдієвським про секрет творчості. Хоч би про те, чому це одному чоловікові під час сидіння з вудкою приходить у голову смажений карась, а другому — мистецький шедевр?

...Без поводиря за лаштунками не розберешся. І якби не Іван Заєць — співак і «літописець» колективу, який збирає матеріали про хор і веде щоденник, — у мене б запаморочилася голова. Від того, що вертів нею на всі боки — на дівчат дивився. А дівчата ж які! Співачки — рум'янощокі, танцюристки — тоненькі, рухливі, мов кізоньки... Саме тоді, коли мені спало порівняти танцюристок з кізоньками, переді мною постала... коза! Рогата й волохата, мекала вона з-під пахви чорнявого вусаня в брилі. Мекала, правда, влад, мелодійно...

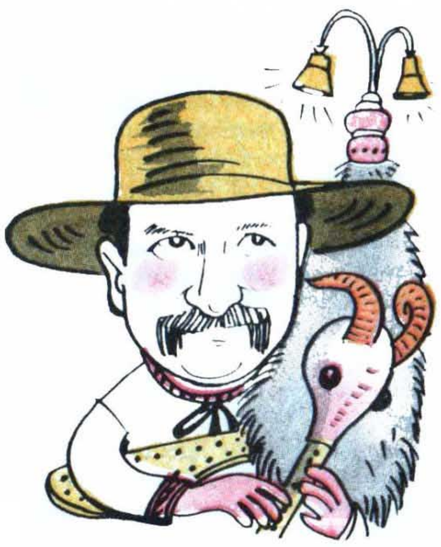

Соліст оркестру Касян ЄВЧЕНКО.

Соліст оркестру Григорій НОРЕЦЬ.

— Вона не жива, — втішив мене Іван - літописець. — То стародавній інструмент «коза», зроблений із чучела. До речі, Касян Євченко відтворив ще декілька забутих народних інструментів. Крім того, він і на бандурі грає. У нас більшість музикантів «багатоверстатники». Заслужений артист республіки Євген Бобровников, наприклад, і сопілкар, і цимбаліст. Троїсті музики — Василь Караванов, Дмитро Попічук, Михайло Задорожний, Юрій Незовибатько, Василь Попадюк та Григорій Норець — викомарюють аж на шістнадцяти народних інструментах...

У цю мить увагу мою привернула постать зажуреного чоловіка. Він заздрісно поглядав, як «розігрівалися» кілька артистів балету — присідали, стрибали на місці й т. д. То, з'ясувалося, був Микола Шраменко, й дивився він на солістів-танцюристів Марію Довгаль, Петра Неборського і Степана Ганжу. Ще підлітком Микола приїздив у хор «пробуватись». Танцював гопака. І не прийняли. «Все одно приймете!» — сказав. І таки прийняли — співаком, після закінчення консерваторії. Могутньому басові заслуженого артиста республіки Шраменка аплодували карпатські лісоруби й сахалінські рибалки, глядачі Парижа, Монреаля, Мехіко, а він, дивак чоловік, і досі, виявляється, шкодує, що не став танцюристом!..

Я вже мав підійти до гримувальної кімнати, де був художній керівник, та раптом почув сердиті слова:

— Я тобі не Авдієвський і не Лаба, — шпетила пухкенька молодичка дівчину в українському костюмі. — То художній керівник з диригентом будуть панькатися, а в мене інша розмова! Чого ти в пісні «Била мене мати березовим прутом» вириваєшся вперед? Я тебе вирвуся!..

Я хотів було тактовно втрутитися, захистити дівчину, але мене зупинила статечна жінка в концертному вбранні (як потім з'ясувалося — заслужена артистка республіки Валентина Черкун):

— Не втручайтеся. То — мати й дочка. Вони самі розберуться.

Справді, я ледь не встряв у сімейний конфлікт: мало не перервав фахову консультацію, яку давала заслужена артистка республіки Олександра Горова своїй дочці Олені — теж співачці хору.

Задзеленчав дзвоник, і артисти рушили на сцену. Разом з усіма, обнявшись і весело перемовляючись, пішли й мати з дочкою.

...Так і не встиг я погомоніти з рибалкою Авдієвським, не зміг випитати в нього секрету творчості. Зате побачив на сцені митця — художнього керівника прославленого хору, заслуженого діяча мистецтв УРСР, лауреата Державної премії ім. Т. Г. Шевченка, популяризатора й інтерпретатора народної пісні Анатолія Тимофійовича Авдієвського. Побачив, як за помахом його рук гримнув хор «Величальну партії» на його ж, Авдієвського, музику і на вірші Д. Луценка.

Чув, як звучали пісні відомих радянських композиторів та народні шедеври, заспівувані солістами й солістками — заслуженими артистами республіки Віктором Мокренком та Валентиною Синельник, артистами — Віктором Гаморою, Надією Бочаровою, Вікторією Камінською; бачив танці — веселу «Бойківчанку», нестримно шалений гопак...

І зрозумів я, що Анатолій Авдієвський не лише мені, рибалці, родич. Він родич кожному, хто хоч раз послухає керований ним вокально-хореографічний колектив, хто хоч раз відчує цілющу насолоду від зустрічі з народним мистецтвом. Бо справді Авдієвський — майстер своєї справи. Звичайно, й рибалка він непоганий. Але, як митець, все-таки, на мою думку, ку-у-ди талановитіший!

Ів. НЕМИРОВИЧ.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Перцем

Сторінка для дітей

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НЕ РОЗГУБИВСЯ

— Бабусю, а що ви робите?
— Вареники з сиром варю.
— Я хочу вареників!
— Так спершу треба, Дмитрику, борщу поїсти.
— Еге, він гарячий!
— І вареники ж гарячі!
— А я їх братиму виделкою і вмочатиму в холодну сметану!

Л. ЛИТВИНЕНКО.

МАЛИЙ АПТЕКАР

— Ви не знаєте, чиї то
Ген по клумбочці сліди?
Попритоптувано квіти,
В'януть стебла молоді?
— Я не знаю, — мовив Костя.
— Не мої! — злякавсь Тарас.
— То ж які шкідливі гості
Побували тут у нас?
Може, зайчик, може, півник? —
Весь червоний, Грицик встав:
— То я... лікарські рослини
Для аптеки там шукав!

Марія ЧЕПУРНА.

ДОПОМОГА

Петрик бабусі
Під самий поріг
З грушами кошик
Нести допоміг.
Дякує бабця
За допомогу.
Петрик їй мовить:
— Нічого, нічого!
Я із роботою
Дуже дружу:
Вам навіть з'їсти їх
Допоможу!

Василь МОРУГА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ХТО ПОВІЛЬНО РОСТЕ

П'ятий рік уже Петі,
Та одне чуєм ми:
— Мамо, хочу я кеті!
Мамо, булку прийми.

Вередує, аж плаче,
Що б йому не подав:
Каша, каже, гаряча,
Борщ — холодний, мовляв.

— Ой дивак же ти, Петю! —
Ми сказали на те. —
Той, хто смокче лиш кетю,
Дуже довго росте!

Петро РЕБРО.

ДИВНИЙ КОТИК

Котик чорний, чорні вуса,
схожий він на сажотруса...
Я тихенько кину м'ячик —
вслід за ним наш котик скаче
чи засяде і не дише:
видно, думає, що миша.
Хвостик чорний, котик чорний.
Ох, який же він моторний!
Хоче хвіст свій упіймати —
й ну вертітись, ну кружляти!
Котик чорний, чорні вуха.
Все він слуха, все він нюха...
Лапи й мордочку він миє,
а чому — не розумію!
Вмився — чорним і лишився,
тож для чого він умився?
Якби чорним я удався,
то ніколи б не вмивався!

Роман ЮЗВА.

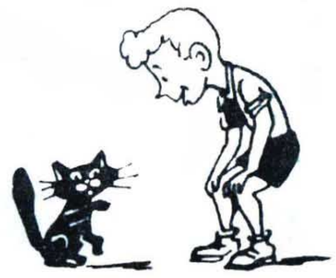

Згадуй мак та їж так!..

— Алло, Джоне, це ти! З Новим роком, хай йому біс!..

— А хай таки, Бобе! З Новим роком, із новими труднощами, щоб їм пусто було! До речі, ти двері добре замкнув!

— Та ніби замкнув. А що — знову гангстери гуляють!

— Гірше. Уже ж скоро дванадцята ночі — Санта Клаус ось-ось має з'явитися із своїми подарунками.

— Ах ти, господи, а я й забув! Побіжу забарикадую двері шафою. Очі б мої не бачили того Санта Клауса! Ну, щасти тобі, Джоне!..

Як далі розвивалися події у Бобовій квартирі, ми не знаємо. Але коли навіть він і встиг забарикадуватися від Санта Клауса — Діда Мороза західного світу, — то це зовсім не означає, що Боб одкараскається від дідових новорічних подарунків.

Свої подарунки Санта Клаус носить у двох торбах. Перша набита готівкою і призначена, звичайно, не для Боба та Джона. Цю торбу Санта Клаус розкриває у вітальнях товстосумів, яким завжди живеться добре: і в часи економічного буму, і в часи інфляції та кризи. Ну, а для трудящих Санта Клаус має другу торбу з подарунками. Ото саме вони й наганяють на простих людей страх і відчай.

Що ж то за подарунки! А ось що: дальший розквіт інфляції, ріст безробіття, підвищення квартирної плати, нестримне зростання цін на продукти харчування... Тож зрозуміло, що передноворічний настрій у трудящих капіталістичного світу — невеселий. Дуже невеселий.

Про це і йдеться у фейлетоні відомого англійського письменника Джеймса Олдріджа «Прощай, пудинг!», якого друкуємо нижче.

Був час, коли англійці називали своїми національними стравами ростбіф і йоркширський пудинг. Тепер про це тільки згадують. Більшість жителів Англії (включаючи автора цих рядків) не так уже часто можуть дозволити собі купувати яловичину і навряд чи вважають ростбіф національною стравою.

Мабуть, найбільш «англійською» стравою стала тепер риба із смаженою картоплею. Не зрозумійте мене так, що, приходячи додому, сідаєш за стіл — і тобі подають рибу з картоплею. Так буває не завжди. По всій Англії з'явилося багато невеличких магазинів, де продають рибу зі смаженою картоплею. Так от, ви заходите в такий магазин, купуєте цю страву, і вам подають пакунок із білого паперу. Додаси туди міцного оцту, добре посолиш безпосередньо в магазині, виходиш на вулицю і жуєш. Ось так ми і їмо рибу зі смаженою картоплею.

Я живу в робітничому районі, де десятки таких магазинчиків. Від них задушливо тхне оцтом і горілою картоплею. Цей запах так дратує, що переходиш на інший бік вулиці, щоб позбутися важкого «аромату». Рибу використовують морожену і залежалу. Картопля в готовому вигляді лежить у магазинах тижнями. Вона теж морожена. Смажать усе це не на хорошій олії, а бог відає на чому. Лиш оцет і сіль ніби залишилися колишніми.

Рибу з картоплею купують не для задоволення, як цукерки. Для багатьох, особливо для робочого люду, ця страва — основна їжа. В моєму районі так харчуються і сотні школярів. У перерву вони поспішають зайняти чергу в одному з магазинчиків, щоб скоріше поснідати.

Повертаючись, хлоп'ята залишають на тротуарах і в урнах для сміття картопляні та риб'ячі покидьки. Їжа така неякісна і несмачна, що багато дітей просто не можуть доїсти свою порцію до кінця і викидають залишки. А школярі ж зовсім не розпещені. Колись на вулиці я спостерігав, як маленьке негреня покуштувало цих наїдків і, скорчивши гидливу гримасу, віддало більшу його частину бродячому собаці, а потім стало годувати ще й нерозбірливих лондонських голубів.

У робітничому районі це — звична картина. Їжа коштує дуже дорого, і за такого становища діти робітників просто не можуть обідати по-іншому. Правда, іноді учнів годують у школі, але й тут харчування занадто дороге.

Проте досить цікаво відмітити, що, за повідомленням газети «Таймс», отак стали харчуватися багато клерків та інших службовців. «Зверніть увагу, — пише кореспондент «Таймс», — як багато людей тепер їдять на вулицях, у метро і в автобусах. Просто дивно. Я кажу не про морозиво чи ягоди, не про дітей, які з'їдають свій сніданок із риби й картоплі, а про дорослих, які жують на вулиці». Автор незадоволений поширенням цієї звички. Але тут же додає: «Причина, на мій погляд, криється не в зникненні гарних манер, а в підвищенні цін на продукти харчування. Їжа дорожчає, і не всі можуть собі дозволити обідати в ресторані, кафе або навіть у закусочній. Все більшої популярності набуває харчування, так би мовити, навинос. Це дешевше».

Кореспондент «Таймс» абсолютно вірно помітив звичку англійців «обідати» на вулиці. Ця звичка призвела до того, що у магазинчиків, які торгують рибою і смаженою картоплею, з'явилися конкуренти. Я маю на увазі так звані магазини полковника Сандерса, де продають курчат, приготованих «південцями». Такими торговельними точками, як правило, володіють американці. Вони смажать курчат із червоним перцем і продають порціями. Англійці з'їдають їх, не відходячи від прилавка.

Що ж до мене, то мені подобаються і риба з картоплею, і смажені курчата. В дитинстві не було для мене більшого задоволення, ніж порція риби із смаженою картоплею за шість пенсів. Як приємно було їсти гаряче безпосередньо на вулиці, незважаючи на те, що мені це суворо забороняли. Але яка тоді була риба, яка картопля! Адже тепер і рибу від картоплі як слід не відрізниш. Полковник Сандерс дав непоганий рецепт, як підсмажити курча. Він знався на цьому. Та крихітна порція курчати — не їда для тих, хто попрацював цілий день, та ще коли жувати доводиться на вулиці, в метро чи автобусі!

Вважають, що найдешевша страва — картопля. Але й вона подорожчала останнім часом. Так, окружна рада в Лінкольнширі вирішила включати картоплю в меню шкільних сніданків лише раз на тиждень. Це робиться для економії коштів. Таким чином рада заощадить на картоплі 98 тисяч фунтів стерлінгів на рік.

Така «економія» викликала цілий ряд досить цікавих відгуків. Не обійшла її мовчанкою і «Таймс». Один із читачів газети найсерйознішим чином запропонував раді розорати всі спортивні поля в окрузі і посіяти на них картоплю. Пропозицію довго обговорювали в пресі. Знайшлися прихильники. Не бракувало й противників. Досі питання лишається відкритим. Невідомо, чому, зрештою, буде віддано перевагу — картоплі чи спорту.

Усі тільки й думають про те, коли ж припиниться зростання цін. Але поки йому кінця не видно. Все більшає продуктів, котрі не по кишені. І може статися, що всіх нас, англійців, чекає одне й те ж: обід із риби й картоплі на тротуарі разом із голубами і бродячими собаками. Асфальт буде нашим столом, а білий паперовий пакунок — тарілкою.

Джеймс ОЛДРІДЖ.

Лондон.

Штрихи до портрета ката Піночета

РОДОВІД

— Ваш родовід — якщо це не секрет?..
— Ні, не секрет, — всміхнувся Піночет:
— Були — вважаю — предками у мене
Нерон і дуче, Гітлер і гієна!..

ВІЙНА З ГЕНЕРАЛЬСЬКИМ РОЗМАХОМ

Війна, війна! —
луна зі шпальт газет.
А з ким війна — хай скаже Піночет.
Із ким війна? — хіба кому не ясно:
Веде війну він із народом власним.

ПАЛАЮЧІ КНИГИ

— Червону крамолу ми спалимо вщент! —
На площі багаття розвів Піночет.
І ось уже книги несуть холуї:
— Хай гине крамола — ми спалим її!..

Дурні ваші мрії, шалені вовки:
Згоряє папір — не згоряють думки!

ФОТО НА ФОНІ ШИБЕНИЦІ

Всі стають перед портретом:
Що за німб над Піночетом?
Ах, то німб лише здаля:
А насправді — то петля!..

НЕНАДІЙНИЙ ФУНДАМЕНТ

Повелів пан Піночет
Трон поставить на багнет.
Що ж, чи рано, а чи пізно
Трон простромить той багнет —
І напевно, що не злізе
Із багнета Піночет!..

Микола ПЕТРЕНКО.

м. Львів.

Народні усмішки

СПІЙМАВ ОБЛИЗНЯ

Вулицею райцентру на візку їде дівчина. Поганяє конячину, щось наспівує. Назустріч плентається франт, зупиняється, кида колючку:

— Чого весела? З милим цілувалася?

— А хіба від цього веселі бувають?

— Ну, звичайно.

— Тоді поцілуй мою кобилу, а то вона чогось голову повісила, — відрубала дівчина.

Повідомив І. ДЕМИДОВ
із с. Лебедина Черкаської області.

ТЕЖ ЛОГІКА

Якось обідньої перерви з поля додому несподівано приїхала жінка і до чоловіка сердито:

— Неподобство! Порося голодне, а він у шахи грає.

— Звідки ти знаєш, що воно голодне?

— Якби не голодне, то мовчало б, а то кричить.

— Ти на мене кожного дня кричиш, то це ж не значить, що ти голодна, — спокійно відповів чоловік.

Повідомив І. ОСАУЛЕНКО
із с. Капустинців Київської області.

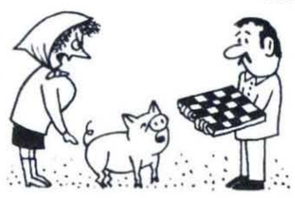

ЗАГНУЛИ

Зустрілись двоє рибалок біля озера. Один став хвалитися, що минулого року в цьому озері наловив риби центнерів із п'ятдесят. А другий каже:

— А я тут із дна витяг ліхтар, у якому горіла свічка. Він був на затонулому судні XVIII століття.

— Ну, це ти вже загнув! — присвиснув перший. — Щоб свічка горіла?

— То збав вагу риби, а я погашу свічку, — відповів другий.

Повідомив І. ЮРЧЕНКО
із с. Великих Крушлинців Вінницької області.

НЕ ВОНИ

Прийшла Мотря до сусідки:

— Ти знаєш, Горпино, хтось цієї ночі у моєму городі всю редиску й цибулю вирвав.

— Та то, мабуть, студенти.

— Які студенти? Сліди ж людські...

Повідомив Н. РУТОВ
із с. Аннівки Кіровоградської області.

ПІШЛИ В ГОСТІ

Фашистський офіцер: — Скажи, стара, у вашому містечку наші солдати є?

Стара жінка: — Ні, вже немає.

Офіцер. — А куди ж вони поділися?

Жінка: — Прийшли якось уночі партизани і запросили їх до себе в гості.

Офіцер: — І наші солдати пішли?

Жінка: — Аякже! Сама бачила. З великою радістю пішли, бо хто в чому спав, так і пішов.

ВІДСТАВ

— Ти чого, Фріце, тут вештаєшся?

— Я відстав від своєї частини.

— А де твоя частина?

— На кладовищі.

Повідомив В. ГИМАНИК
із с. Вовчків Івано-Франківської області.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Я ж просив лише совок!
— А це інструкція до нього!

Різні листи надходять до редакції. Різні, як обличчя, як характери, як, скажімо, почерк.

Одні пишуть, що є такі товариші, які ні на листи, ні на телеграми, ні на особисті звертання не відгукуються, мовчать. Інші розповідають, що їм трапляються абсолютно протилежні особи: говіркі й писаки. До останньої категорії людей належить і директор Котовського заводу «Південремверстат» В. С. Купченко. Судячи з листів, які він підписує, це людина весела, життєрадісна і ніколи не падає духом.

Принаймні, його «сухарем» не назовеш. На кожний лист реагує своєчасно, швидко встановлює живий контакт із адресатами. Якщо ж вас, приміром, не влаштовує лист, може телеграму надіслати. Звичайну, термінову чи блискавку. Єдиний недолік тих телеграм, що вони не на художніх бланках, а це значить — без півоній чи айстр.

Нещодавно одну таку радісну телеграму він надіслав Новомосковському металургійному заводові імені 50-річчя Радянської України. Наводимо її дослівно:

«Борщей ВКЗ КТВ 23702 10.16 1146 Новомосковск Днепропетровской Металлургический завод Станки свердлильные ремонта готовы. Южремстанок Купченко».

А щоб читачеві було зрозуміло, що тут і до чого, спробуємо її розшифрувати. Ще в 1973 році, першому місяці, Новомосковський металургійний завод уклав з заводом «Південремверстат» (з отим, який очолює В. С. Купченко) договір на ремонт двох верстатів. Верстатів, звичайно, не відремонтували ні в минулому, ні в цьому році. Про це нам написав робкор заводської багатотиражки, конструктор Микола Кошман із Новомосковська. Того листа ми надіслали на Одещину до В. С. Купченка. А він не забарився, зреагував, написавши нам і в Новомосковськ такого листа:

«Уважаемая редакция!

При этом сообщаем, что ремонт станка мод. 2А 135 Новомосковского металлургического завода будет выполнен в этом месяце...»

Далі він пояснює, чим була викликана затримка ремонту, а в кінці ставить дату — 21 червня 1974 року.

З листа В. С. Купченка ясно: верстати Новомосковському заводові будуть відремонтовані. Ми заспокоїлись. Думали, що заспокоїлися і товариші з Новомосковська. Коли ж — ні. Знову до редакції лист. Не від В. С. Купченка, а від того ж таки робкора Миколи Кошмана. Пише він, що «хоч нас з тобою, Перче, директор Купченко запевнив, що верстати будуть відремонтовані, а вони й нині там. Більше того, від 16.VII.74 року ми навіть телеграму одержали з Одеської області». Вище ми її навели. Після тієї телеграми новомосковці швиденько перерахували гроші і услід за грішми на станцію Борщів Одеської області послали людей і автомашину з причепом. За тисячу кілометрів.

Приїхали ті люди на завод. Купченка, щоправда, не побачили, а один із своїх верстатів помітили. На подвір'ї заводу лежав, як рік тому. Тільки здорово зовні змінився, бо геть поіржавів. Другого ж верстата новомосковці не знайшли зовсім. Де він дівся — ніхто сказати не міг і не може. Не інакше, як іржа з'їла.

«А тепер, Перче, роби з цього висновки», — такими словами закінчує свого листа робкор. Але нам думається, що саме в цьому місці робкор помилився. Не Перець повинен робити висновки, а В. С. Купченко.

О. ФЕДОРЕНКО.

Мал. Й. КОГАНА

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Найдорожчий новорічний подарунок.

«РАЦІОНАЛІЗАТОР»

— Сусід мій машину собі
майстрував:
Багато деталей від «Волги» дістав.
А решту — то вже з «Москвича»
він приніс.
— А що з «Запорожця»?
— Лиш пару коліс.
— І що ж то він має з цієї мороки?
— Два роки.

Михайло КОСТІВ.

м. Миколаїв
Львівської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

У нашому будинку, як і скрізь, готуються зустрічати Новий рік. Ялинка у кожній квартирі є. Боїмося тільки, що Дідові Морозу та Снігуроньці на жодній з них не доведеться побувати, як не доводилося вже три роки підряд, відколи ми заселили будинок. Це тому, що керівники Тернопільського відділка Львівської залізниці, якому належить будинок, вважають, ніби ми можемо літати. А вирішивши отак, не дбають про благоустрій подвір'я. От і доводиться нам у багнюці в'язнути, через уламки залізобетонних плит перестрибувати. Одначе у нас хоч досвід є, а Дідові Морозу з напарницею в такому безладді ніяк не зорієнтуватися. Може, кого-небудь з керівництва відділка до них у поводирі приставити?

ЖИТЕЛІ БУДИНКУ № 8/4 по вулиці Транспортній. Усього 29 підписів.

м. Тернопіль.

●

Допоможи влаштувати Діда Мороза на штатну посаду у Вінницький міськкомунгосп. І не тільки влаштувати, а й відповідно відзначити його. Бо за один день Дід Мороз зробить те, чого ми домагаємося від комунгоспу протягом кількох років, а саме: щоб нашою вулицею Садовського можна було ходити.

Ти запитаєш: навіщо Дідові штатна посада, коли він цю роботу і на громадських засадах виконує? Правильно, виконує, але тільки взимку. А навесні, влітку (після дощика) і восени мало не щодня приїздять до нас рятувальні бригади, щоб дістати з дна чималої калюжі затонулий грузовик, а матері не випускають дітей на вулицю, щоб не засмоктало, бува.

Ото ми й тішимо себе надією, що, працюючи постійно, а не тимчасово, Дід-Мороз цілорічно дбатиме про вулицю Садовського, своєчасно її підморожуватиме. Про те, що ями колинебудь розрівняють чи засиплють хоч би щебенем, ми вже й не мріємо.

І. НОВОХАЦЬКИЙ.

м. Вінниця.

●

Під Новий рік розкажемо тобі про три дива. Перше трапилося ще 15 квітня 1974 року. Талалаївській «Сільгосптехніці» здали ми тоді ремонтувати картоплезбиральний комбайн. Перерахували 4575 карбованців. І от диво! Гроші «Сільгосптехніка» взяла, а комбайн відіслала нам невідремонтований.

Друге диво трапилося 22 серпня 1974 року. Ті ж талалаївські умільці з «Сільгосптехніки» взялися відремонтувати наш зерновий комбайн СК-5 «Нива». І знову, як тільки ми їм заплатили 5733 карбованці — вони негайно повернули нам комбайн. І теж невідремонтований.

І останнє, третє, диво ледь не трапилося напередодні нового року. Талалаївці дали нарешті згоду за 1669 карбованців відремонтувати трактор Т-25. Але негайно відмовились, дізнавшись, що в цьому році в банку уже не можна взяти гроші за його ремонт.

Цікаво, Перче, чи візьмуться вони за ремонт трактора хоч у новому році, а заодно чи не повернуть нам оті гроші, які забрали у колгоспі за «ніщо»?

В. ЗАРВА,
голова ревізійної комісії колгоспу «За мир».

с. Юрківці
Чернігівської області.

МІНІАТЮРИ на теми літератури

ЦИТАТИ ПІДВЕЛИ

Поета критик вихваляв:
Художник слова він, мовляв.
Але навів такі цитати,
Що сором їх було читати.

СПОГЛЯДАЧ

У нього визначальна риса є —
Все, що побачить, те й описує:
Дім... Яблуня... Свиня... Трава...
А про людину забуває!

ЛЕГКІСТЬ

Він легко пише... Що ж, буває.
Читач ще легше забуває.

АБСТРАКТНИЙ САТИРИК

Весь час в абстракціях витає,
Зло й підлість взагалі картає,
А зло під боком бур'яниться —
Хабарник, злодій, хам, п'яниця.

ВІД МАЛОГО ДО ВЕЛИКОГО

Мав сантиметр дитячих вражень,
Та з них роман утнув на сажень.

СВІЙ СТИЛЬ

Оволодів ним бездоганно:
І стисло пише, і... погано.

ПОПУЛЯРНІСТЬ

У безвість слава — пурх, як сон!
Був популярним... лиш сезон.

РИМОШУКАЧ

Новаторством поет струмує:
Він «літо» й «соловей» римує.

ТВОРЧИЙ ШЛЯХ

Сягнув поет вершини. Далі
Іде вже по горизонталі.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

І. І. Куриляк, коли був головою Гвіздецької селищної Ради депутатів трудящих Городенківського району Івано-Франківської області, з дороги збився. Правда, місцеві жителі вносять поправку. Вони кажуть, що Куриляк з дороги «спився», бо пристрастився до поганого зілля, а тому частенько навіть керувати брався на похмілля. Лист про це надійшов Перцеві.

Голова виконавчого комітету Івано-Франківської обласної Ради депутатів трудящих т. Кайкан повідомив редакцію, що за негідну поведінку Куриляка з посади голови селищної Ради звільнено.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

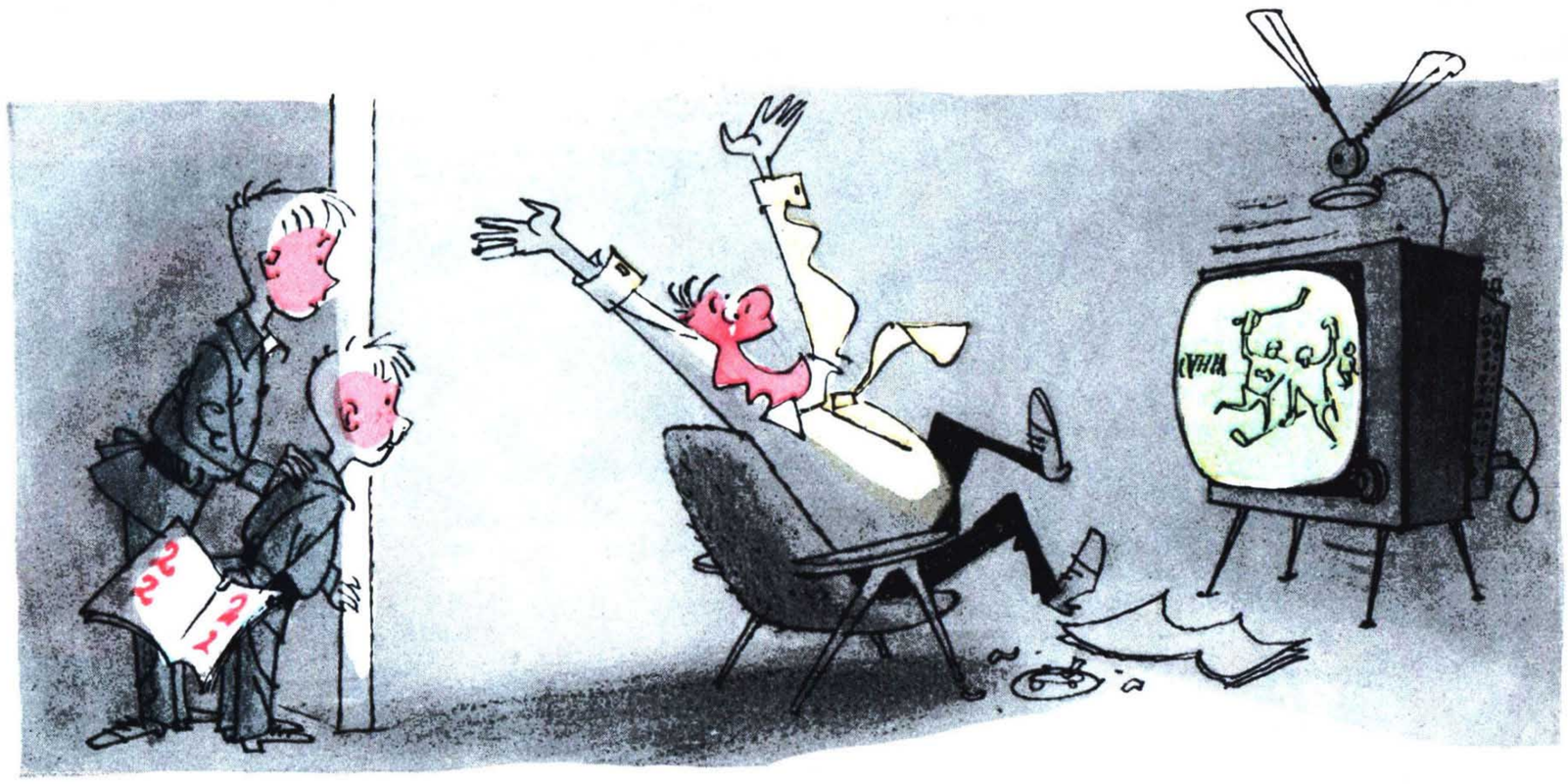

— Швидше показуй татові щоденник, бо кращого моменту не вибереш.

ХИТРУН У ХОРОВОДІ

Крутився в новорічнім хороводі,
Надівши маску лиса. Лис та й годі!
Але, якщо сказати прямо, «в лоб»,
Без маски більше схожості було бі

Борис МИРОНЕНКО.

м. Львів.

★ У замітці «Рідкісний випадок» (№ 14 журналу за 1974 рік) йшлося про те, що на маршруті «Ровно — Угольці» нерегулярно курсує автобус.

Як повідомив заступник начальника Ровенського обласного автомобільного управління тов. Чорноус Т. В., на цей маршрут тепер щодня виділяється автобус. Роботу автобуса взято під контроль.

★ Троє приятелів — Октанов, Козельський та Новицький з міста Жмеринки добряче випили, потім прихопили чужі рушниці і, не маючи прав на полювання, вирушили до лісу. У лісі вбити нічого не вбили, зате Октанов підстрелив Козелецького. Про цю історію розповідалося у замітці «Вепр» у кожусі» (№ 15 журналу за 1974 рік).

Начальник слідчого відділу Вінницької обласної прокуратури т. Потапов повідомив редакцію, що в цій справі Жмеринський райвідділ внутрішніх справ вів слідство, яке згодом припинив. Після виступу Перця обласна прокуратура справу надіслала для додаткового розслідування до слідчого відділу Вінницького обласного управління внутрішніх справ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

ІНОЗЕМНА САТИРА

— Нам же обіцяли, що до різдва ми будемо твердо стояти на ногах, от і стоїмо...
«ДЕЙЛІ УОРЛД», Нью-Йорк.

—... І врахуйте, друзі, що фірма кукурудзяних пластівців бажає вам щасливішого Нового року, ніж усі її конкуренти.
«САТЕРДЕЙ РЕВЮ», Нью-Йорк.

— Нам треба хоч трохи схуднути: після Нового року передбачаються переговори з страйкарями.
«Ю. Е. НЬЮС», Нью-Йорк.

— Хай щастя в кожний дім прийде...
«ВЕЛЬТ ДЕР АРБАЙТ», Кельн.

— Мюллери таки утерли нам носа. Оце подарунок!
«ШПІГЕЛЬ», Гамбург.

— Спізнився, хлопче, з нагоди Нового року мене вже в магазині обчистили.
«КАНАДІЄН ТРІБЮН», Торонто.

— Відправте листи до Нового року: марки можуть подорожчати!
«КАНАР АНШЕНЕ», Париж.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 24 (946). (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп. Здано до набору 18. XI. 1974 р. Підписано до друку 2. XII. 1974 р. БФ 38938. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 06487. Тираж 2 850 000 прим.

Індекс 74393

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Як добре, що ви підоспіли. А то вже втомився од вовків відбиватися.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А голок для ялинок у вас нема!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Не рюмсай! Зараз буде тобі ялинка!

Мал. В. ШИРЯЄВА

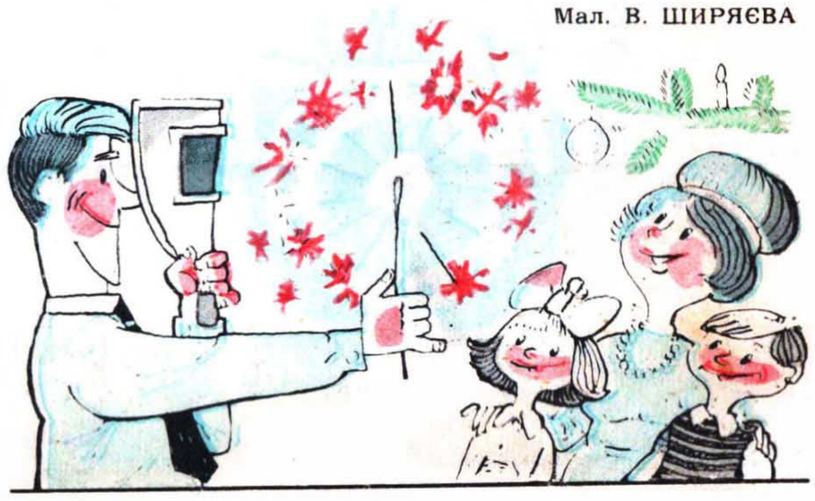

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Новорічний сюрприз.